

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

HY SINH CHO NHÀ HIẾN THÂN CHO NƯỚC

Ba hôm rồi Hùng Phong chưa tỉnh. Vết phỏng nơi lưng lở lói hành hạ đau nhức, nên không ngừng rên siết. Nhưng vết thương bên ngoài không đáng lo bằng thương thế bên trong.

Nguyên chiều hôm đó khi nghe Quốc Anh và Trường Hân bàn việc đặt chất nổ hủy hoại nội điện thì Phục Quốc quân mới có thể tràn vào thanh toán quân Hồ ẩn núp trong cung, Hùng Phong liền lên chú mang hai trái chất nổ nung theo vách các bậc tam cấp vào tận cửa chính điện, mà không một ai hay biết. Chàng tông cửa xông vào trong, vung kiếm giết một hơi mười mấy tên Hồ trấn nơi cửa. Sau đó chàng châm ngòi chất nổ.

Ngòi vừa cháy, chàng tung mình chạy ra ngoài vấp phải xác một lính Hồ, chàng té sấp xuống đồng lúc tiếng nổ phát ra. Hùng Phong bất tỉnh, cây ngói đè lên, lửa khói tấp vào mình...

Chính vì vậy mà lục phủ ngũ tạng đều hư hại trầm trọng, tánh mạng không khác gì chỉ mảnh treo chuông !

Quốc Anh ngày đêm túc trực bên giường cháu. Chàng không biết giờ phút nào Hùng Phong tỉnh, mà cũng có thể không

bao giờ tỉnh !

Chàng ngồi một bên cháu, trong lòng ray rức khôn khổ, tự trách mình đã biết trước Hùng Phong sẽ liều mạng mà không đề phòng, để ra nông nổi !

Chàng nhớ lại những lời trăng trối của gia huynh, thì cổ họng nghẹn lại và cảm thấy xấu hổ vì nghĩ mình không xứng đáng với niềm tin của người anh quá cố.

Chuyện này nếu Hùng Phong thiệt mạng, chính chàng cũng không biết sẽ ra sao ? Chàng có thể nào sống nổi với cõi lòng ray rức ân hận không ?

Trường Hân thấy Quốc Anh hóc hác vì ngày đêm canh giữ bên giường Hùng Phong, nên chàng muốn thay thế nghĩa đệ một lúc, nhưng Quốc Anh quyết từ chối.

Chàng ngồi bất động trên ghế, mắt không rời Hùng Phong, sức của chàng cũng đã mòn mỏi...Bỗng nhiên chàng nghe tiếng thều thào trong miệng Hùng Phong. Chàng mừng rỡ ghé tai kề miệng cháu để nghe nói lời gì ? Chàng gọi khẽ :

- Hùng Phong ! Cháu nghe tiếng gọi của chú không ?

Lâu lắm Hùng Phong mới mở mắt lơ lơ nhìn chú, thều thào:

- Chú...

Thấy cháu đã hồi tỉnh nhận ra mình, Quốc Anh vui mừng ứa nước mắt. Chàng với tay lấy xiêu thuốc để trên bàn rót ra chén, rồi kề vào miệng cháu, ngọt ngào bảo :

- Cháu uống thuốc này để giải trừ nội thương.

Mấy hôm nhờ chàng nhét vào miệng Hùng Phong những liều linh dược, nên Hùng Phong mới chống đỡ được giờ phút tử thần.

Hùng Phong vâng lời chú uống hết chén thuốc có vẻ mệt ngất ngư. Toàn thân chàng đều bị năng bó, ngoại trừ mặt. Đó cũng là cái may lúc chàng té sấp xuống, khói lửa chỉ tấp sau lưng, mặt và thân phía trước nhờ đó không bị phỏng. Vết thương trầm trọng nhất là nơi lưng và hai gót chân.

Uống xong chén thuốc Hùng Phong ngủ yên được một lúc, khi tỉnh dậy có vẻ đỡ hơn. Thấy chú vẫn còn ngồi bên cạnh mình, Hùng Phong thều thào nói với chú, ánh mắt hết sức khẩn cầu :

- Cháu muốn về Trần gia trang...Cháu... muốn về...Cháu ...trước khi...cháu...

Quốc Anh không cầm được nước mắt, gật gật đầu :

- Cháu tịnh dưỡng ít hôm rồi ta sẽ đưa cháu về nhà.
- Sợ không kịp...Về ngay nghe chú...

Nói được mấy lời, chàng đuối sức nhắm mắt lại. Quốc Anh hoảng kinh tưởng Hùng Phong đã chết, mặt tái mét, tay run run đặt lên mũi cháu, nghe còn hơi thở mới hoàn hồn !

Chàng ngồi thêm một lúc thấy cháu đã ngủ yên, nên lên ra ngoài tìm nghĩa huynh.

Đang ngồi buồn thiu trước sân với vò rượu, Trường Hân

chợt thấy nghĩa đệ bước ra với nét mặt rầu rĩ. Chàng biến sắc đứng lên hỏi :

- Hùng Phong đã...

Quốc Anh lắc đầu :

- Không ! Nó vừa mới tỉnh và đòi về Trần gia trang.

Trường Hân châu mày :

- Thương thế nặng như vậy làm sao đi xa được ?

- Em cũng nghĩ như vậy. Nhưng ý nó muốn về trước khi ...

Chàng không can đảm nói thêm. Trường Hân xúc động nín thính. Quốc Anh nắm tay nghĩa huynh nói :

- Em phải vào với cháu. Nhờ hiền huynh tìm dùm cỗ xe song mã thật êm, có mui kín, có chỗ nằm thoải mái. Em muốn làm theo ước vọng cuối cùng của nó. Hiền huynh lo được không ?

Trường Hân gật đầu :

- Không khó lắm đâu ! Anh hứa với hiền đệ, sáng mai sẽ tìm được xe.

Xe đưa người bệnh mất bốn ngày đường mới về tới nơi. Suốt quãng hành trình Hùng Phong vẫn nằm thiêm thiếp. Cũng may dọc đường không gặp trở ngại của bọn lính Hồ. Vì sau trận bị quân Phục Quốc đột nhập thành Thăng Long tiêu hủy hoàng cung và các kho nguyên liệu, bọn Hồ còn kinh hoàng chưa nghĩ

đến việc đao binh. Chúng phải lo chỉnh trang lại nội thành và tổ chức lại quân bị, vì số binh tử thương quá nhiều.

Cũng nhờ vậy cỗ xe đưa Hùng Phong từ Mật Khu về Trần gia trang được bình yên vô sự.

Khi Quốc Anh đặt cháu lên giường nơi tư phòng, Hùng Phong mới mở mắt lơ lơ nhìn chú, song không nói được lời nào !

Tất cả gia nhân trong nhà thấy chủ nhân mang Hùng Phong trở về như một xác chết, mọi người đều khóc, kể cả Hoàng Giáp và bà nữ mẫu đều đứng trước cửa phòng chờ đợi hỏi thăm.

Quốc Anh thuật sơ tình trạng của cháu và bảo mọi người nên rút lui, đừng làm kinh động vị công tử.

Lý Dân và bà nữ mẫu khóc nhiều nhất, nhưng Quốc Anh cũng không biết nói lời gì để an ủi họ, vì chính chàng cũng đang khóc trong lòng !

Đem được cháu về Trần gia trang, Quốc Anh cũng mừng, vì nơi đây chỗ ở thoải mái, khí hậu khô ráo không ẩm ướt như miền rừng núi Ba Vì. Chàng lại có đầy đủ phương tiện và thuốc men để chữa trị cho cháu.

Một tuần trôi qua mau lẹ.

Vết thương phỏng cháy ngoài da của Hùng Phong đã bớt nhiều, song nội thương vẫn còn trầm trọng, lúc tỉnh lúc mê.

Những lúc tỉnh, Hùng Phong rất thỏa mãn chờ đợi cái chết nơi tòa nhà của chú, một nơi lưu nhiều kỷ niệm, có cả kỷ niệm đón đầu của mối tình si vô vọng.

Tuy Hùng Phong không nói ra, nhưng Quốc Anh nhìn ánh mắt của cháu cũng hiểu cháu muốn về đây là để hồi nhớ kỷ niệm với Giáng Hương trước khi từ giả cõi đời.

Hiểu được tâm sự của cháu, Quốc Anh đau đớn từng đoạn ruột. Rồi sau một đêm nghĩ suy, chàng nhất quyết đi tìm Giáng Hương.

Bởi chàng là thầy thuốc, chàng dư biết nội thương của cháu trầm trọng một phần cũng vì cháu không thiết sống nữa.

Có những bệnh nhân đau bệnh ngặt nghèo, y dược khó thể trị lành, nhưng nhờ ý thích ham sống yêu đời làm cho cơ thể tăng nguồn sinh lực, cơn bệnh cũng giảm bớt đi. Lương y nhờ đó có thể trị liệu dễ dàng.

Tờ mờ sáng hôm sau chàng gọi Vương tam nhờ trông coi Hùng Phong, trong khi chàng đi vắng, vì Vương tam cũng biết một ít về y học.

Chàng cùng người bạn trung thành, tức con Phi Phi, tức tóc ròi Trần gia trang, dắt theo con Phi Vân, ngựa của Hùng Phong.

Suốt ngày dong ruổi, chàng đến chùa Hương Tích thì trời đã tối. Nguyên chùa này chàng có viếng nhiều lần. Thuở còn chung sống với thân sinh ở Đế kinh, thỉnh thoảng chàng có đưa cha mẹ viếng chùa này.

Nhà sư trụ trì với gia đình chàng thân thiết lắm. Chàng cũng thừa biết nhà sư là một bậc chân tu, nên năm trước nghe Giáng Hương muốn đến chùa Hương Tích chàng mới yên dạ để nàng ra đi.

Mười mấy năm nay chàng mới trở lại cảnh cũ, không thấy thay đổi, cũng vẫn khung cảnh u nhã tịch mịch của một chốn tu hành.

Ngoài trời bóng đêm bao trùm, nhưng trong chùa ánh đèn leo lét, tỏa ra chút ánh sáng mờ ảo lung linh. Mùi trầm hương quyện vào khói bay bay theo tiếng chuông chùa ngân nga như đưa hồn chàng xa rời thế giới trần tục.

Chàng buộc hai con ngựa ngoài gốc đa già, đi thẳng vào chính đường gặp ngay một chú tiểu từ trong bước ra. Chú tiểu vòng tay chào chàng chưa kịp hỏi, Quốc Anh đã lên tiếng :

- Nhờ chú tiểu bạch lại với đại sư, có Tiêu Dao Trần Quốc Anh ở Trần gia trang xin được gặp người.

Chú tiểu chấp tay nói :

- Kính mời quý khách vào trong, chờ tôi bạch lại đức thầy.

Quốc Anh gật đầu theo chân chú tiểu vào nhà khách. Phút chốc một nhà sư đạo mạo từ trong bước ra. Quốc Anh vội vàng đứng lên chấp tay xá chào :

- Kính chào đại sư ! Không rõ đại sư còn nhớ tiểu sinh không ?

Sư phụ trụ trì vẻ mặt hiền từ, tươi cười đáp :

- Bàn đạo nghe nói Trần công tử đến viếng, nên mới hỏi hả ra ngay. Lâu ngày không gặp công tử, lão tăng già yếu, còn công tử thì vẫn tuấn nhã thanh kỳ như xưa, không thấy thay đổi chi hết !

Quốc Anh mỉm cười gượng gạo :

- Đại sư thương tình tiểu sinh mới nói như thế. Chớ kể trần tục như tiểu sinh trăm điều lo nghĩ, hình hài cần cỗi trước tuổi, làm sao sánh được với bậc chân tu tâm hồn thư thái ?

Giọng chàng vụt trở nên trầm trọng :

- Hôm nay tiểu sinh đến đây để cầu cứu đại sư một việc...

Chàng tóm tắt việc Hùng Phong vì hy sinh cho đại cuộc mà bị trọng thương và cũng cho đại sư biết nỗi khôn khổ của cháu chỉ vì ôm mối si tình tuyệt vọng với một nữ tu sĩ trong chùa. Chàng nói :

- Cũng vì tánh mạng của thằng cháu như ngọn đèn dầu sắp tắt, nên tiểu sinh mới đến đây cầu cứu Hoàng tiểu thư. Kính nhờ đại sư nói giúp một lời.

Sư phụ trụ trì nghe qua thở dài :

- Năm trước Hoàng tiểu thư đến đây kể rõ sự tình. Bần đạo không biết khuyên nhủ thế nào ngoài việc giảng giáo lý nhà Phật cho tiểu thư quên điều khổ lụy. Một năm qua, đã bao lần tiểu thư xin xuống tóc qui y, nhưng bần đạo xét thấy tiểu thư còn vương vấn tình ái, tâm trí chưa yên, nên chưa cho xuống tóc.

Dừng một lúc nhà sư tiếp :

- Con người không có số tu hành thì không thể dứt nợ trần tục. Công tử chờ ở đây. Để bần đạo vào trong khuyên bảo Hoàng tiểu thư ra gặp công tử.

Nhà sư dứt lời quày quả bước đi.

Giáng Hương đang ngồi trước bàn thờ Phật Tổ nơi tịnh đường, mắt nhắm lại, miệng lầm bầm đọc bài kinh sám hối...

Trọn ngày nay nàng đã tụng nhiều lần kinh sám hối mà tâm trí vẫn bất an.

Tối qua nằm mộng, Giáng Hương thấy mình đang cùng bà nhũ mẫu may vá nơi tư phòng ở Trần gia trang bỗng nghe tiếng vó câu dồn dập, rồi tiếng reo hò vang dội dưới sân...

Nàng hốt hoảng chạy ra cửa sổ nhìn xuống ...thấy vô số binh Hồ đang vây đánh một người. Người ấy tung hoành được một lúc thì bị bọn người hung ác kia đánh té ngựa. Rồi chúng bu lại kẻ đâm người chém đến khi người kia không còn cựa quậy chúng mới bỏ đi.

Bấy giờ Giáng Hương mới nhận ra người nằm đó là Hùng Phong. Thấy chàng nằm yên trong vũng máu đào, nàng thét như một kẻ điên cuồng, chạy nhào ra sân ôm chàng kêu gọi khóc lóc. Nhưng Hùng Phong đã là một cái xác bất động ! Nàng đau đớn lăn lộn trên người chàng, lệ nhòa với máu đầm ướt xiêm y.

Khi tỉnh dậy Giáng Hương biết là chiêm bao mà lòng còn kinh sợ thật lâu, trông lại mới hay gôi ướm đâm vì lệ và con tim còn quằn quại đau đớn. Nàng ngồi hàng giờ trên giường nghĩ mãi đến giấc mộng hãi hùng, hai hàng nước mắt xót thương người xưa... Chợt nhớ là mình đã khoác áo tu hành, không được để lòng vương vấn người đời, Giáng Hương toát mồ hôi lạnh.

Biết mình phạm cấm điều của nhà Phật, Giáng Hương hối hận ăn năn, nửa đêm chạy ra tịnh đường tụng kinh sám hối.

Nay cũng chẳng phải là lần đầu mộng寐 !

Một năm qua nàng vẫn chưa quên cuộc đời cũ. Ban ngày tụng kinh niệm Phật tâm trí an tịnh được nhiều, nhưng ban đêm mộng mị vẫn còn bấn loạn chưa yên.

Có lần nàng thấy mình còn sống nơi nhà cha nàng ở Thanh Hoá. Tiêu Dao tráng sĩ tới thăm, cha nàng đi vắng. Nàng mời chàng đi dạo ngoài vườn. Chàng bắt bướm tặng nàng bảo rằng : « bướm bay lượn sống được nhờ có hoa. Vườn đẹp nhờ có trăm hoa đua nở, có ngàn bướm bay lượn. Tuy cả hai khác giống, nhưng phải nương tựa nhau để sinh tồn. Người cũng vậy ! ».

Chàng nói lời sâu sắc, nàng kịp hiểu, nên lòng run lên nỗi cảm xúc dạt dào.

Khi tỉnh dậy dạ mãi ngẩn ngơ, hồn mãi lâng lâng... Nàng lại phải ra tịnh đường tụng kinh sám hối.

Cũng có hôm nàng chiêm bao thấy cùng Hùng Phong ruỗi ngựa rong chơi ngoài rẫy. Rồi cả hai xuống ngựa đi dọc theo bờ đê. Bỗng dung nàng nổi tính trẻ thơ, bỏ chạy trốn... Hùng Phong thấy thế rượt theo. Cả hai chơi trò ú tim. Bất ngờ trong lúc cấp bách chạy, nàng sai chân té ùm xuống ao. Hùng Phong lých quỳnh phóng theo vớt nàng. Chàng ôm nàng lội vào bờ. Nàng nằm gọn trong vòng tay chàng, trong lòng vô cùng bẽn lẽn. Lúc tỉnh dậy con tim còn rạo rục xao xuyên khôn nguôi.

Hôm đó Giáng Hương cũng tụng kinh sám hối cả ngày.

Buổi nay giấc mộng thật hãi hùng ! Trọn ngày nàng cầu kinh sám hối , mà dạ vẫn hoang mang, tâm thần u uất.

Đang ngồi cầu kinh, nàng uể oải đứng lên... bất ngờ trông thấy sư phụ đang đứng nhìn mình. Giáng Hương run lên vì nghĩ

rằng thầy đã đọc được nội tâm của mình. Nàng sợ hãi sụm xuống trước mặt sư phụ trụ trì, miệng lí nhí :

- Bạch thầy...Con...

Một giọng nói hiền từ phát ra :

- Diệu Minh con ! (pháp danh của nàng từ khi vào chùa) Nhà ngoài có vị khách muốn gặp con và cần sự giúp đỡ của con để cứu mạng một người. Con nên ra gặp khách để thấu rõ sự tình.

Mới đầu nàng tưởng bị thầy quở trách vì lòng mãi vương bụi trần. Sau nghe thầy bảo ra gặp khách, nàng không rõ là ai ? Từ khi đến đây ngoài các sư và ni cô trong chùa, nàng không quen biết ai, mà làm sao nàng có thể cứu giúp được người ?

Trong lòng thắc mắc nhưng không dám hỏi, Giáng Hương bưng bả bước ra...Bất ngờ chân nàng chùng lại, tim mình đập mạnh...

Người khách đứng đó như có một quyền lực vô hình làm cho Giáng Hương run rẩy sợ hãi, dọm chân muốn chạy. Song nhớ lời thầy dạy nàng làm lui bước ra...

Quốc Anh đang hồi hộp ngóng trông...chợt thấy một ni cô từ trong tịnh đường cúi mặt đi ra...

Ni cô ấy không ai khác hơn là nàng tiên muôn thuở của chàng !

Nhìn người xưa trong lớp áo nâu sồng đậm bạc, lòng chàng dâng lên bao mối thương cảm !

Tình yêu lắng đọng trong lòng chàng chớ nào phải đã quên ?

Một năm không thấy mặt, giờ chàng gặp lại dung nhan ấy vẫn không thay đổi ! Lớp khăn nâu che giấu mái tóc óng ả ngày nào càng làm tăng nét siêu phàm thoát tục của một tiên nữ dưới ánh đèn mờ ảo lung linh...

Trong phút chốc Quốc Anh có cảm tưởng như không bỏ được tình yêu to lớn trong đời chàng. Tình yêu này chàng ôm ấp nhiều năm. Người tình này duy nhất trong đời, bất diệt trong tim.

Quên làm sao, bỏ làm sao, cho khỏi vẫn vương thương tiếc ?

Chàng đứng sững sờ nhìn nàng...Còn nàng sợ hãi cúi mặt... Cả hai quên lững chào nhau !

Giữa lúc thần hồn điên đảo ấy... Quốc Anh chợt nhớ chàng đến đây nào phải để gặp lại người yêu, nào phải để khơi động mối tình đang lắng trong tim cho vùng dậy bay cao ?

Chàng đến đây có cả một sứ mệnh. Chàng đến vì lương tâm của một thầy thuốc, vì tình thương và trách nhiệm của một người chú đối cháu. Chàng đến để cầu khẩn người này...

Lòng còn đang bấn loạn, song ngoài mặt chàng cố giữ vẻ tự nhiên và giọng nói không run :

- Hoàng tiểu thư, tôi đến đây báo tin buồn với tiểu thư...Hùng Phong đã...

Chàng nói chưa dứt câu, Giáng Hương đã thất sắc kêu lên :

- Công tử đã chết ?

Đồng với tiếng kêu, nàng ngò phệt xuống chiếc băng dài nơi nhà khách. Giác mộng hãi hùng đêm qua đã là sự thật, làm cho nàng run rẩy.

Quốc Anh thấy thần sắc kinh hoàng của nàng, vội vàng trấn tĩnh :

- Hùng Phong chưa chết, nhưng cũng như đã chết !

Nàng ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn lên...

Chàng dàu dàu :

- Trong trận tấn công địch ở thành Thăng Long vừa qua Hùng Phong bị thương nặng. Tôi đã hết sức cứu chữa, nhưng không giúp được bao nhiêu. Tiểu thư ! Tôi đến đây khẩn cầu tiểu thư hãy cứu Hùng Phong ! Chỉ tiểu thư mới có thể giải thoát cho Hùng Phong khỏi bàn tay của tử thần.

Giáng Hương tỏ vẻ không hiểu lời chàng, nghẹn ngào nói :

- Tráng sĩ là thầy thuốc mà không chữa trị được cho công tử, kẻ tu hành như tôi làm sao mà cứu chữa ?

- Hùng Phong yêu tiểu thư ! Dù tiểu thư có lẩn trốn, thủy chung nó vẫn yêu tiểu thư như thuở ban đầu.

Chàng nói y như nói tâm sự của chính mình !

Giáng Hương chấp tay trước ngực :

- Nam mô a di đà Phật ! Xin tráng sĩ đừng nói những lời ấy với kẻ đã đem thân vào cửa thiền.

- Tôi kêu gọi lòng từ bi của tiểu thư. Xin hãy thương yêu cháu tôi, cho nó có nguồn sinh lực để sống. Tiểu thư tu mấy kiếp, xây mấy kiếng chùa, cũng không bằng cứu một mạng người.

Giáng Hương nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy...

Quốc Anh lặng nhìn nàng, nét mặt vô cùng thảm não.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Giáng Hương bỗng mở mắt ra, nói giọng thảm thiết :

- Kẻ này đã thề nguyện trọn đời gửi thân nơi cửa Phật, mong tráng sĩ hiểu cho.

Quốc Anh mím chặt môi, ánh mắt khốn khổ tuyệt vọng. Bỗng có một giọng nói hiền từ cất lên :

- Diệu Minh con, cửa chùa luôn luôn rộng mở cho tất cả chúng sinh, cho những ai muốn xa lánh trần tục. Nhưng thầy khuyên con hãy theo Tiêu Dao tráng sĩ trở về cứu mạng cho cháu của người. Bấy lâu thầy để tâm dò xét, biết rằng lòng con chưa tĩnh, con chưa thể quên hết chuyện đời. Chính vì thế mà một năm qua thầy không xuống tóc cho con. Ôi ! Chẳng qua con không có số tu hành, nợ trần phải trả !

Giáng Hương nghe nhà sư nói, lệ đổ ròn ròn, ngồi sụm dưới chân nhà sư khóc nức nở. Quốc Anh tha thiết khẩn cầu :

- Năm xưa đã có lần tiểu thư muốn hiến nhan sắc mình cho lợi ích quốc gia, định dâng đời mình cho cha con họ Hồ. Nay tôi xin tiểu thư hãy vì lợi ích quốc gia mà cứu mạng một dũng tướng. Đất nước rất cần những con người tài ba dũng cảm như

Hùng Phong, nhất là trong giai đoạn diệt thù cứu quốc này.

Giáng Hương không còn can đảm chối từ nữa. Nàng lay sư phụ trụ trì và đứng lên lau nước mắt, nói trong nghẹn ngào :

- Vĩnh biệt thầy.

Nhà sư dụ dàng hỏi :

- Con cần thu xếp hành trang chi không ?

- Con chẳng có chi ngoài ít áo quần nhà chùa, xin gửi lại. Kính nhờ thầy chuyển lời giả từ của con với các sư và ni cô.

- Con yên tâm ra về. Thầy sẽ thay lời cho con.

Mọi việc đã thu xếp giải quyết, Quốc Anh không giấu được nỗi xúc động. Chàng cảm tạ nhà sư trụ trì và cùng Giáng Hương ra cửa.

Đôi kỵ mã phi nước đại trọn đêm, về đến Trần gia trang đã là ngày hôm sau.

Trở về chốn xưa, gặp lại cha già, gặp lại người nhũ mẫu, điều mà Giáng Hương ngờ ! Té ra nàng sợ mang nặng ân tình, trốn bỏ nơi này ra đi, mà người thân của nàng vẫn còn đó...

Cha con gặp nhau mừng mừng tủi tủi...Hoàng Giáp ôm nàng khóc khuyen rằng :

- Con hãy cứu mạng công tử.

Trong khi Giáng Hương trở về tư phòng cõ bỏ lớp áo nhà chùa, Quốc Anh vào thăm Hùng Phong.

Vương tam cho biết Hùng Phong vẫn tình trạng cũ, lúc tỉnh lúc mê. Lúc tỉnh Hùng Phong có hỏi chú, nhưng Vương tam nói Tiêu Dao tráng sĩ cần ngủ một lúc.

Giáng Hương về tư phòng thấy mọi vật vẫn còn y nguyên như ngày nàng ra đi.

Nơi đây không có gì thay đổi ! Tòa nhà này, khung cảnh này...Nàng phủ phàng bỏ đi, nhưng người và cảnh vật nơi đây vẫn hân hoan đón mừng ngày nàng trở về.

Những người thân của nàng lại được chàng đùm bọc, dù nàng trốn chạy, dù nàng chối bỏ lời nguyện ước, dù nàng không muốn đáp nghĩa ân !

Chàng cao thượng như thế, mà trời ơi ! Nàng có đền đáp được cho chàng trong môn một ?

Lòng nàng lại một phen nổi sóng ba đào !

Quốc Anh từ trong phòng Hùng Phong bước ra đón Giáng Hương, thấy nàng xuất hiện trong lớp áo trắng ngày xưa, thâm không cài, tóc buộc lỏng lẻo bởi một giải lụa đào...

Hình ảnh này đúng là hình ảnh của nàng tiên chàng gặp trong vườn nhà nàng ở Thanh Hóa.

Nàng vô tình nhắc lại kỷ niệm đầu, khiến cả hai ngỡ ngàng nhìn nhau...

Sợ Giáng Hương lại dùng dằng giữa hai mối tình nan giải, Quốc Anh nhìn thẳng vào mắt nàng nói một lời tâm huyết :

- Nếu nàng còn chút tình cho tôi, xin hãy vì tôi mà hứa hẹn

trăm năm với Hùng Phong, xin hãy vì tôi mà thương yêu cháu tôi. Duyên đôi ta kiếp này không trọn, xin hẹn kiếp sau.

Chàng nói dứt lời không nhìn nàng nữa, mở cửa cho nàng bước vào phòng.

Giáng Hương trông thấy Hùng Phong nằm cứng đờ trong lớp băng trắng, lòng xót xa không chịu được, chạy tới sụm ngay bên cạnh giường, gục đầu trên mặt chàng khóc sụt sùi.

Lạ lùng làm sao những giọt mưa Ngâu của Chức nữ làm tỉnh thức Ngưu lang !

Hùng Phong mở mắt ra... trông thấy Giáng Hương thì chớp chớp mắt, tưởng mình quáng mắt nhận lầm. Chừng nhìn kỹ, thấy rõ là nàng, chàng mừng rỡ cất giọng yếu ớt :

- Giáng Hương ! Có phải đúng là tiểu thư đó không ?

Giáng Hương đáp trong tiếng nức :

- Vâng ! Chính thiếp !

- Tiểu thư đừng đi tu nhé tiểu thư ?

- Vâng ! Thiếp không đi tu nữa. Thiếp trở về đây với chàng...

Đôi mắt của Hùng Phong vụt long lanh sáng quắc :

- Ở...tiểu thư đừng đi tu cực khổ. Hãy ở đây nên duyên cùng chú. Tôi mong...

Giáng Hương nghẹn ngào ngắt lời :

- Không ! Chàng đừng nhắc đến chú nữa ! Người ấy cao quý lắm, thiếp không xứng đáng đâu ! Thiếp yêu chàng ! Nếu chàng cũng yêu thiếp, xin đừng bỏ thiếp bơ vơ trên cõi đời này !

Hùng Phong trong dạ không yên :

- Còn chú ? Chú cũng yêu nàng !

Giáng Hương lắc đầu, nước mắt tuôn như suối :

- Không ! Chú bảo khi xưa tự thiếp hứa hẹn ràng buộc. Chớ sự thật lòng chú không muốn.

Hùng Phong buồn thiu :

- Nàng không yêu chú sao ?

Giáng Hương nức nở :

- Cha thiếp và chú đã hứa hôn cho đôi ta. Từ đây thiếp thuộc về chàng, thiếp là vị hôn thê của chàng. Xin chàng hãy ráng sống. Đừng để Giáng Hương trở thành góa bụa tội nghiệp ! Chàng sống vì thiếp nhé ? Chàng hứa với thiếp một lời nhé ?

Đôi đáp quá lâu Hùng Phong có vẻ mệt ngất ngư, nhưng khi nghe mấy lời của Giáng Hương nét mặt vô cùng hạnh phúc, đôi môi mấp máy hứa hẹn :

- Tôi phải sống cho nàng...cho đảng Phục quốc và cho chú nữa...

Quốc Anh đứng bên ngoài nghe đến đây, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Chàng nhẹ nhẹ rút lui để Giáng Hương còn lại một mình với Hùng Phong.

Chàng trở về tư phòng, ngồi bên bàn viết, tay chống lên cằm, mắt nhìn thẳng phía trước... Nhưng chàng không trông thấy gì, mà cũng không không nghĩ ngợi gì...

Một lúc lâu, mắt chàng vô tình dừng lại chỗ vách treo bức tranh « Mộng du cung Quãng ». Hình hài của Giáng Hương còn đó... Chàng nhắm mắt lại, lẩm bẩm :

- Từ đây nàng là cháu dâu ta. Ta không được quyền nghĩ tới nàng nữa !

Lòng đã quyết, chàng đứng lên bước tới gỡ tranh và lấy dao toan hủy tranh đi...

Bất ngờ chàng để ý thấy người trong tranh có điểm khác lạ : Đuôi mắt nàng tô nữ dài hơn đuôi mắt của Giáng Hương và bên khóe miệng không có nốt ruồi như Giáng Hương.

Như vậy nàng tiên trong mộng của chàng nào phải Giáng Hương ?

Người tình trong mộng của chàng vẫn là người tình không tên ! Chàng đã nhận lầm Giáng Hương mà thôi !

Như vậy chàng không mất mát gì cả ! Người tình trong mộng của chàng vẫn còn đó...

Nghĩ như thế lòng chàng nghe chút an ủi, nên treo tranh về chỗ cũ.

Một hơi gió loang nhẹ vào phòng, mang theo mùi hương hoang dại của núi rừng. Quốc Anh hít một hơi dài, cảm nghe tinh thần phấn chấn được một chút.

Chàng ngả người trên ghê, mắt nhắm lại, hôn thiếp đi...

* * *

Nhờ liều thuốc huyền diệu của ái tình, y sĩ Trần Quốc Anh có thêm phần linh dược trị lành nội thương và ngoại thương cho Hùng Phong trong thời gian ngắn ngủi 3 tháng !

Khi cháu đã hoàn toàn bình phục, Quốc Anh liền xin phép Hoàng Giáp tổ chức lễ cưới cho Hùng Phong với Giáng Hương tại Trần gia trang.

Lễ cưới đơn sơ nhưng thân mật, song thiếu sự hiện diện của Nguyễn Trường Hân. Vì tình hình đất nước khẩn trương, vị anh hùng họ Nguyễn không thể lìa Mật Khu tới dự tiệc cưới.

Sau hôn lễ của Hùng Phong, Quốc Anh cảm thấy mình đã tròn bổn phận đối với gia huynh, lo xong cuộc đời cho cháu. Tình nhà chàng đã trả, nợ nước chưa xong, nên hôm sau chàng sửa soạn hành trang trở lại Mật Khu.

Hùng Phong đòi theo, Quốc Anh nghiêm giọng bảo :

- Cháu nay còn trách nhiệm đối với gia đình, hiền thê yếu đuối, nhạc gia già lão phải phụng dưỡng. Hơn nữa, ta rất cần cháu ở lại điều khiển Trần gia trang. Vì Hoàng thượng thư cần được nghỉ ngơi, mà Vương tam tiên sinh một mình coi không xuê.

Mật Khu còn hoạt động được, những người chiến sĩ Phục Quốc còn sống được là nhờ sự hỗ trợ tài chánh của Trần gia trang. Nên chi việc làm của cháu tại gia vô cùng quan trọng. Phụng sự cho Quốc Gia có nhiều cách. Đâu cứ phải cầm gươm ra chiến trường mới gọi phụng sự ? Mà đóng góp tài chánh, hỗ

trợ tinh thần cũng là một lối phụng sự.

Thấy Hùng Phong vẫn còn buồn thiu, chàng vỗ vai cháu an ủi :

- Ta hy vọng sớm trở lại Trần gia trang để hưởng cuộc đời tiêu dao thuở trước. Vì một triều đình không được lòng dân, chắc chắn không thể tồn tại lâu dài. Ngày cùng toàn dân ca khúc khải hoàn sẽ không xa. Rồi đây ta sẽ cởi bỏ lớp áo chinh nhân, rút lui về miền hoang dã, vui thú sông hồ. Cháu cháu ta sẽ một nhà sum họp.

Vợ chồng Hùng Phong tiễn chân chú ra tận ngõ, mắt ướt lệ trông theo...

Người tráng sĩ năm xưa vẫn một mình trên yên ngựa vượt suối băng đèo, giong ruổi trên con đường nghĩa vụ...

Đời chàng hiến cho cuộc phục hưng của tổ quốc¹

Bỏ lại :

Khung trời thơ mộng hoa gấm ngày xưa...

Bỏ lại :

Trần gia trang khoảng đường dài hiu hắt,

Bến sông Đà năm tháng đứng bơ vơ...

(Tam ngưng, xin đọc tiếp HỒN VONG QUỐC)

HUYNH DUNG

¹ Độc giả muốn xem tiếp câu chuyện này xin đọc «Hồn Vong Quốc» của Huỳnh Dung, đã xuất bản. HỒN VONG QUỐC tiểu thuyết đã sử dụng Việ Nam vào thời đô hộ của nhà Minh. Đọc để theo dõi hai người con trai hùng anh tuấn kiệt của Nguyễn Gia Hân, một người lưu lạc ở Chiêm Thành, một người lưu lạc Trung quốc, đã làm những việc chọc trời khuấy nước, diên đảo hoàng tộc Chiêm và Vua quan Minh triều, cuối cùng hai vị anh hùng này hợp với người tình hồi hương giải thoát dân ta khỏi ách đô hộ nhà Minh. Câu chuyện tình cảm thiết lăm lăm ly của 2 cặp trai hùng gái kiệt trong thời vong quốc.

Hòn Vong Quốc

Tiểu thuyết dã sử kỳ tình Việt Nam
(cuối đời nhà Hồ, thời đô hộ nhà Minh và
đầu nhà Lê)

(nhân vật câu chuyện tiếp theo tác phẩm
« Tình nhà nợ nước »)

của Huỳnh Dung
đã xuất bản